

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΩΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ὁ ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

— 'Αλλ' εἴθε, κύριε, βέβαιος ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερθεὶν ἐκλεψε τὴν δεσποινίδα Δελώρμ;

— Ναί.

Ὁ Γαβιρὼν ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν σιωπηλὸς φαινόμενος ὅτι ἐσκέπτετο.

— Καὶ ὅμως, κύριε, εἶπεν, ἡμπορεῖ κανεὶς ν' ἀπατάται ἐνίοτε.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Τότε, κύριε, ἡ πεποίθησίς σας εἶναι καὶ ἰδική μου.

— Τώρα πρόκειται νὰ μάθωμεν ποῦ ὁ ἄρπαξ ὠδήγησε τὸ θυμὰ του καὶ ποῦ τὸ κρύπτει. Σοὶ ἔδωκα ἤδη νύξιν τοῦ πράγματος.

— Τὸ πιστεύω.

— Θεωρεῖς τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον;

— Ἀδύνατον ὄχι, ἀλλὰ θ' ἀπαντήσω βεβαίως μεγάλας δυσκολίας.

— Τὰς δυσκολίας τὰς ὑπερβαίνει κανεὶς, τὰ δὲ προσκόμματα καταβάλλονται. Κύριε Γαβιρὼν, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ χρήματα δὲν σημαίνουν τίποτε, θὰ ἐξοδευθοῦν ὅσα χρειασθοῦν. Μεταχειρισθῆτε δέκα, εἴκοσι, τριάντα καὶ ἑκατὸν ἀκόμη, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη, ἀνθρώπους. Πρέπει ν' ἀνέυρωμεν τὴν Χρυσαιγὴν Δελώρμ, ὅσον τὸ δυνατόν γρήγορα, καὶ πρέπει νὰ γείνη αὐτὸ ἀντὶ πάσης θυσίας. Διὰ τὴν μητέρα της, δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν ἀγαποῦν καὶ δι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀτυχὴ κόρην, μία ἡμέρα ἢ καὶ μία ὥρα εἶναι αἰὼν ὅλος!

» Ἄ! ἄρχισε γρήγορα τὴν ἐργασίαν σου καὶ μὴ χάνης οὔτε δευτερόλεπτον. Ἐγὼ ἐπῆγα σήμερον εἰς τοῦ μαρκησίου, μολοντί ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ τὸν εὔρω. Ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους χθὲς τὸ ἐσπέρας, καὶ φυσικῶς ἐπρόσβλεπε πολὺ νὰ μὴ εἴπῃ ποῦ ἐπῆγαινε. Σὺ θὰ τὸ μάθης αὐτό, ὅτι δὲν ἡμπορῶ ἐγὼ νὰ κάμω, θὰ τὸ κάμῃς σύ».

— Ἐφερε μεγάλα πράγματα μαζὶ τοῦ ὁ μαρκησίου;

— Ἐλαβε μόνον ἓνα ὁδοιπορικὸν σάκκον, καθὼς μοῦ εἶπαν.

— Τότε θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν...

— Πιθανόν.

— Ἐὰν ἤρχετο, πολλὰι δυσκολίαι θὰ ἐξωμαλύνοντο καὶ θὰ ἐφθάνομεν ταχύτερον εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας μ' ἐδώσατε, μοῦ φαίνονται ἀρκεταί. Ὑλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε διόλου—ἴσως δὲν τὸ ἤξευρετε, ἐὰν ὁ κύριος μαρκήσιος ἐνήργησε μόνος ἢ ἔχει καὶ συνενόχους.

— Εἶναι δύο ἀχρεῖοι πληρωμένοι ἀπ' αὐ-

τόν, οἱ ὅποιοι ἤρπασαν τὴν Χρυσαιγὴν μὲ ἀπίστευτον θρασύτητα.

— Ἴσως δὲν θὰ μοῦ ἦτο περιττόν, νομίζω, νὰ μάθω μὲ τί τρόπον τὴν ἐκλεψαν.

— Ἰδοῦ.

Καὶ ὁ κόμης διηγήθη εἰς τὸν Γαβιρὼν ὅσα ἐκ τῶν συμβάντων τῆς προτεραιᾶς ἔκρινε καλὸν νὰ τῷ εἴπῃ.

— Σήμερον τὸ πρωῒ, ἐξηκολούθησεν, ἔφεραν τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν εἰς τῆς κυρίας Δελώρμ, εἰς δασοφύλαξ τῆς Βουλόνης, ὁ ὅποιος τὴν εὔρεν εἰς μίαν δένδροστοιχίαν τοῦ δάσους· τὸ ζῶον ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἀπὸ ὅλα δὲ ἐφαίτετο ὅτι ἔκαμε δρόμον ἴσως τριάκοντα λεύγας εἰς ἀσχημῶς τοὺς δρόμους· οἱ τροχοὶ τῆς ἀμαξῆς ἦσαν βουτηγμένοι εἰς τὴν λάσπην. Ἄνευ ἀμφιβολίας οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι, ἀφοῦ ἐπέτυχον ὅ,τι ἤθελαν, ἐπειδὴ δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν, ἐφαντάστησαν, ἀντὶ νὰ τὰ φέρωσιν εἰς Παρισίους, νὰ τ' ἀφήσουν εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ διαφορετικῶς, εἶπεν ὁ Γαβιρὼν εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τοῦ κόμης.

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἐνδειξις δι' ἐσέ, κύριε Γαβιρὼν, ἡ διεθθυνσις, τὴν ὁποίαν ἔλαβον σοὶ εἶναι γνωστὴ.

Ὁ ὑπάλληλος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Πολὺ ἀβέβαιον εἶναι αὐτό, εἶπε· δὲν πιάνομαι ἐγὼ ἀπὸ τέτοιαις πονηριαῖς, καὶ πιστεύω μᾶλλον, ὅτι οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι ἐβγήκαν ἀπὸ ἄλλο μέρος τῶν Παρισίων. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι πολὺ τολμηροί, καὶ ἐκπλήσσομαι, κύριε Ρουσώ, ἀφ' ὅ,τι εἶπατε. Ἐπειδὴ ἡ ἀπχγωγὴ ἐγένετο μὲ τόσην εὐκολίαν, εἰς ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος εἶναι ὅλος στὸ ποδᾶρι, ἡμποροῦμεν ἴσως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ δεσποινὴς ἦτο σύμφωνος μὲ τοὺς δύο κακούργους.

Ἐπῆλθεν ἀλλοίως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κόμης, ταύτην δὲ βλέπων ὁ Γαβιρὼν, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ:

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μὲ ἀφορᾷ διόλου.

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ἐπανέλαβε:

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας, κύριε Ρουσώ, θὰ ἐρωτήσω τὸν ἀμαξηλάτην τῆς κυρίας Δελώρμ διὰ νὰ μὲ δώσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων.

— Σοὺ δίδω τὴν ἀδειάν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην πᾶσαν πληροφορίαν, ἡ ὁποία δύναται νὰ σοὶ ἦναι χρήσιμος, καὶ ἐν ἡ περιπτώσει θὰ εἶχες ἀνάγκη τῆς συμπράξεώς του θὰ λάβῃ τὴν διαταγὴν νὰ ἦναι εἰς τὴν διάθεσίν σου.

— Λαμβάνω ὑπὸ σημείωσιν τοὺς λόγους σας διὰ τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάβανον ἀνάγκη νὰ τὸν μεταχειρισθῶ πρὸς τὸ παρὸν ὅμως θὰ ἐνεργήσω μόνος, διότι διὰ πολλοὺς λόγους αὐτὸ εἶναι προτιμότερον. Δὲν γνωρίζει κανεὶς πάντοτε ἐὰν ἐκείνους τοὺς ὁποίους λαμβάνει ὡς βοηθούς του ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιτηδεϊότητα, καὶ συμβαίνει εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ παραμικρὰ ἀδεξιότης νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος ἡμπορεῖ νὰ ὑποθέτῃ ὅτι δὲν τὸν ὑποπτεύομεθα διόλου, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ περισκεψιν, διὰ

νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἡσυχον καὶ νὰ μὴ διεγείρωμεν τὴν δυσπιστίαν του. Καὶ ἔπειτα ὅσον μία ὑπόθεσις εἶναι λεπτή, τόσον καὶ ὀλιγώτερος πάταγος πρέπει νὰ γίνεται δι' αὐτήν. Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ οἰκογενειακοῦ μυστικοῦ, δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν τυχόντα. Καὶ δὲν εἴμεθα μὲν ἡμεῖς ἱκανοὶ οὔτε μεταχειριζόμεθα ποτὲ μέσῃ ἀξιοκατάκριτα πρὸς ἀργυρολογίαν, ἀλλ' ἐνδέχεται νὰ διαπράξωμεν μίαν ἀπερὶσκεψίαν, χωρὶς νὰ θέλωμεν, καὶ μυστικὸν τὸ ὁποῖον γνωρίζουν πολλοί, δὲν εἶναι μυστικόν. Ὅσον ὀλιγώτεροι τὸ γνωρίζουν, τόσον καλλίτερον καὶ φυλάσσεται.

» Λοιπόν, κύριε Ρουσώ, θέλω ν' ἀρχίσω ἀμέσως τὸ ἔργον μου μόνος, καὶ ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιτύχω. Δυστυχῶς δὲν ἡμπορῶ νὰ σας εἶπω εἰς πόσον καιρὸν, διότι τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ περιστατικὰ καὶ συμβεβηκότα, τὰ ὁποῖα δὲν ἡμπορῶ νὰ προῖδω· σας ὑπόσχομαι ὅμως, ὅτι θὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν εὐχαρεστεῖσθε νὰ μοῦ ἀναθέσετε, μὲ ὅλον τὸν ζῆλον, μὲ ὅλην τὴν δραστηριότητα, μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχω. Ἄ! δὲν ἤξευρετε, δὲν ἡμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, πόσον λογίζομαι σήμερον εὐτυχής, διότι σας ὑπηρετῶ.

— Κύριε Γαβιρὼν, εἶπε ὁ κόμης μετὰ συγκινήσεως, εἴθε πολὺ καλός.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἠλέκτριζαν πῶς τὸν ὑπάλληλον τοῦ καὶ Σερπέν.

— Θὰ ἐπιτύχω, ναί, θὰ ἐπιτύχω, ἐπανάλαβε, θὰ βάλω ὅλα μου τὰ δυνατά, καὶ ὅταν ἀνακαλύψω τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἡ δεσποινὴς Χρυσαιγὴ Δελώρμ, τί πρέπει νὰ κάμω;

— Νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ἀμέσως.

— Ναί, ἐὰν ἡμπορέσω νὰ τὸ κάμω. Ἄλλ' ἐὰν ἐμποδισθῶ ἀπὸ ὁποιαδήποτε αἰτίαν; Ἐνδέχεται, παραδείγματος χάριν, νὰ ἦμαι μακρὰν τῶν Παρισίων.

— Ἀλήθεια.

— Δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἤξευρῃ τὸ πρωῒ τί θὰ συμβῇ τὸ βράδυ. Καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὰς περιστάσεις, κατορθώσω καὶ ἐγὼ νὰ ἄρπαξω τὴν ἐάν, διὰ νὰ τὴν φέρω εἰς τὴν μητέρα της, ἔχω τὴν ἀδειάν νὰ τόκαμω;

— Βέβαια καὶ τὴν ἔχεις, κύριε Γαβιρὼν.

— Μὲ φθάνει αὐτό.

— Ἄ! ἐὰν τὸ κάμῃς αὐτό, θὰ μοῦ κάμῃς ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται κανεὶς νὰ πληρώσῃ παρὰ μὲ εὐγνωμοσύνην· θὰ λάβῃς ὅμως ἀνταμειβὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ μείνης εὐχαριστημένος· σοὺ δίδω τὸν λόγον μου διὰ τοῦτο.

— Ἡξεύρω ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὅτι ὁ κύριος Ρουσώ εἶναι γενναϊότατος.

— Κύριε Γαβιρὼν, ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἐγὼ ἀναθέτομεν εἰς σέ ὅλας μας τὰς ἐλπίδας. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα;

— Ἄλλ' ἔχω χρήματα, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος λαβὼν τὰ τραπέζικα γράμματα.

— Ἐὰν σοὺ λείψουν, μὴ φοβηθῇς διόλου νὰ ἐλθῇς νὰ μοῦ ζητήσῃς.

— Ναί, θὰ ἐλθω, ἐὰν λάβω ἀνάγκη.

— Εἶπον καὶ πρὸ ὀλίγου, κύριε Γαβιρὼν, ὅτι τὰ χρήματα εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν σημαίνουν τίποτε.

Ὁ ὑπάλληλος ἠγέρθη.

— Έχει ακόμη τίποτε άλλο να μου ειπῇ ὁ κύριος Ρουσώ ; ἠρώτησε.

— Όχι, νομίζω ὅτι δὲν ἐλησμόνησα τίποτε σπουδαῖον· ἔχεις ὅλας τὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας ἤμπορώ νὰ δώσω.

— Τότε ἤμπορῶ νὰ πηγαίνω ;

— Ναί. Ἄ! δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐπαναλάβω, κύριε Γαβιρὼν· μὴ χάνης οὔτε λεπτόν.

— Ὁ κύριος Ρουσώ ἤμπορεῖ νὰ βασισθῇ εἰς ἐμέ, δὲν θὰ προδώσω τὴν ἐμπιστοσύνην του.

Καὶ ὁ Γαβιρὼν ὑποκλιθεὶς εὐσεβάστως ἐξῆλθε τοῦ γραφείου.

Ὅτε εὐρέθη ἐν τῇ ὁδῷ, ἐξέτεινε τὸν λαϊμόν, ἔρριψε περίξ αὐτοῦ ταχεία βλέμματα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνατεταμένην ἔχων, ἐφαίνετο ἐπισκοπῶν τὰ περίξ.

Βυθίσας κατόπιν τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του ἐξηκολούθησε βαδίζων ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου :

— Παράδοξον, καθ' ὁλοκληρίαν κἄτι παράδοξον συμβαίνει, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Διὰ τὴν κόμην Δελασέρ κρύπτεται εἰς τὸ βουλευτάρειον Ἀουσμαν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Δελώρμ καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσώ, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει καὶ πρὸ δεκαεῖς ἐτῶν ; Ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρας ζητῶ νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ. Ἕνας ἐκατομμυριούχος, καὶ μαλιστα ἕνας κόμης, δὲν κρύπτεται τόσο εὐκόλως, χωρὶς νὰ ᾔναι ἠναγκασμένος νὰ τὸ κάμῃ. Βεβαίως κἄτι φοβερόν ὑπάρχει εἰς τὸ παρελθόν του. Τί ὅμως ; Ἄ! αὐτὸ δὲν ἤμπορῶ νὰ μαντεύσω, βλέπω μόνον ὅτι κρύπτεται καὶ κρύπτει καὶ τὴν κόρην του, καὶ τὸ πρᾶγμα τὸ σπρώχνει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ κάμῃ καὶ τὴν νέαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι μήτηρ της. Ναί, ναί, ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ παράδοξα.

» Ὁ καυμένος ὁ πατέρας ! μὲ ποῖαν συγκίνησιν ὠμιλοῦσε πρὸ ὀλίγου διὰ τὸ τέκνον του καὶ ποίας προσπάθειας ἠναγκάσθη νὰ καταβάλῃ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα. τὰ ὁποῖα ἐβλεπε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ! Μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων, μεταξὺ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ζηλεῖ κἀνείς, τόσοι πολλοὶ ὑπάρχουν δυστυχεῖς, καὶ τέτοιοι εἶναι καὶ ὁ κόμης Δελασέρ, μάλιστα δυστυχέστερος ἴσως, ἅρ' ὅ,τι ἤμπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ τις... Ἐσκεπτόμην νὰ τοῦ εἶπω : Ἄλλα, κλαύσατε λοιπόν, ἐὰν τὰ δάκρυα ἤμπορουν νὰ σὰς ἀνακουφίσουν· μὴ στενοχωρῆσθε ἐμπρός μου, ἡζεύρω ὅτι εἰσθε ὁ κύριος κόμης Δελασέρ καὶ ὅτι ἡ δεσποινὶς Χρυσταυγὴ εἶναι κόρη σας· ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα, καὶ δὲν ἔκαμα ἄσχημα, διότι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φανερόνωμεν ὅτι ἡζεύρομεν παραπολλά.

» Πραγματικῶς ἐγήρασε πολὺ, ἂν καὶ διατηρεῖ δύναμιν καὶ δραστηριότητα ὅχι συνήθη. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο εὐτυχής, εἶναι καμωμένος διὰ νὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸν ἔτη... Ἐὰν δὲν τὸν ἔβλεπα ἄλλην ὥραν, θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω· καὶ ὅμως ἔχει φυσιογνωμίαν καὶ βλέμμα, ἀλλὰ πρὸ παντὸν βλέμμα, τὰ ὁποῖα μένουν βαθεῖα εἰς τὴν μνήμην μου. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο μὲ κάμνει, ἥλλαξε πολὺ.

» Ὅταν πρὸ δεκαεῖς χρόνων ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἐκατοικοῦσεν εἰς ἄσχημο

δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ἐδέχθη· εἶχεν ἀφήσει—καὶ αὐτὸ τὸ ἔμαθα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας—τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρόν του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερρί, τὸ ὁποῖον ἐπωλήθη ὀλίγον ἀργότερα. Ποῦ λοιπὸν ἦσαν τότε ἡ κόμησσα Δελασέρ καὶ ἡ μικρὰ τοῦ κόρη ; Διὰ τὴν κόμην ὑπῆγεν εἰς Μεντόν διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ ;

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ μονολόγου του, ὁ Γαβιρὼν αἶφνης ἔστη.

— Διάβολε, διάβολε, ὑπέλαβεν ἐγείρας τοὺς ὤμους, νομίζω ὅτι ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ναί, ναί, αὐτὸ θὰ εἶναι, ἡ ἐκλεψάν ὁληαυτὴ τὴν κόμησσαν ἢ ἀνεχώρησε μὲ τὴν κόρην της... μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὴ εἶναι ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος, αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ μυστήριον. Πάντοτε αἱ γυναῖκες εἶναι αἱ ἴδιαι... ἅμα ταῖς κεντῆσαι ὁ διάβολος, ἐχάθηκε ἡ ἀρετὴ των ! Κάμνου, ἀνοησίας, καὶ διὰ ποῖον ; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ μηδενικά, διότι ὁ ὠραίος ὑποκόμης δὲν ἦτο ποτὲ ἄλλο τίποτε παρ' ὅ,τι εἶναι σήμερον, ὁληαυτὴ εἶναι σωστὸς ἄνθρωπος τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὁλοφάνερα, ὁ κόμης κατάρθρωσε νὰ εὕρῃ τὸν ἐραστὴν τῆς γυναικὸς του· πιθανῶς νὰ ἐμονομάχησε μαζὶ τοῦ, καὶ ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ κόμης δὲν ᾔθελε πλέον διὰ γυναικὰ τοῦ ἐκείνου ἡ ὁποία ἔφυγε μὲ ἄλλον, περιωρίσθη νὰ πάρῃ μόνον τὴν κόρην του· καὶ ἰδοὺ διὰ τὴν ἥλλαξε τὸ ὄνομά του. Βέβαια, ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὰ ὁποῖα οὔτε ἐννοῶ οὔτε ἤμπορῶ νὰ ἐξηγήσω, ἀλλὰ τέλος πάντων... καὶ ἐπειτα δὲν ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐρευνήσω τὰ μυστικά τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ἐὰν τολμῶ νὰ ἐξετάσω κἀπως τὰ τῆς ζωῆς του, αὐτὸ κάμνω διὰ τὴν ἰδίαν μου εὐχαρίστησιν καὶ διότι ἐνδικοφέρομαι δι' αὐτόν. Μοῦ ἀρέσει αὐτός ὁ ἄνθρωπος, συμπαθῶ, τὸν ἀγαπῶ τέλος. Συμβαίνει αὐτὸ ἄρα γε, διότι αὐτὸς μὲν εἶναι δυστυχὴς καὶ ὁ ὑποκόμης ἀντιπαθητικὸς ; ἴσως. Ἄ! δὲν ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ψεύματα, ὅταν τὸν ἐβεβαίωνα ὅτι ἤμπορεῖ νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἀφοσίωσίν μου. Μοῦ ὑπεσχέθη ἀνταμοιβήν, λοιπὸν αὐτὸ ἀρκεῖ δι' αὐτόν θὰ εἰργαζόμην καὶ διὰ τὸ τίποτε.

» Καὶ ἡ κόμησσα ; τί ἀπέγεινεν ἄρα γε ἡ δυστυχὴς αὕτη γυναῖκα ; Γνωρίζω τὸν ὑποκόμητα· ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον, ἀπ' ὀλίγους μῆνας ἴσως, θὰ τὴν ἐβαρέθη καὶ θὰ τὴν ἀφῆκεν ἀνάνδρως· ἔτσι τελειώνουν πάντοτε αὐταὶ αἱ ἱστορίαι. Καὶ ἐπειτα λέγομεν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι πάντοτε διατεθειμέναι νὰ πιστεύουν ὅτι θ' ἀγαπῶνται αἰωνίως ! Ἄν ἐλάβανον ὀλίγον κόπον νὰ σκεφθῶν τί τὰς περιμένει κατόπιν, δὲν θὰ ὑπῆρχον τόσοι ἄνδρες... δυστυχεῖς... Καὶ ναὶ μὲν μία κόμησσα εἶναι ὅπως καὶ μία ἄλλη γυναῖκα, ἀλλ' ἀδιάφορον, τὸ πρᾶγμα εἶναι σκληρόν. Δὲν θὰ ἤμπορεσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ αὐτὸ ἡ δυστυχὴς γυναῖκα, θὰ ἀπέθανε, ἢ καυμένη ! Πρὸ δεκαεῖς χρόνων ἐπρόκειτο περὶ τῆς μητρὸς, σήμερον ὅμως πρόκειται περὶ τῆς κόρης. Ἐξάπαντος ὁ κόμης Δελασέρ εἶναι ἀτυχὴς ἄνθρωπος· ἐγεννήθη εἰς ἄσχημον ἀστέρα.

» Τώρα ἂς ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα καὶ

ἂς προσπαθῶμεν νὰ ἰδοῦμεν τί ἔχω νὰ κάμω.

» Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν δὲν ἡξεορεῖ ὅτι ἡ Χρυσταυγὴ Δελώρμ εἶναι κόρη τοῦ κόμητος Δελασέρ. Ἠγάπησε τὴν Χρυσταυγὴν, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ βεβαίως μετρίως τάζεως καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ θὰ εἶπε μὲ τὸν ἑαυτόν του, ὅπως οἱ παλαιοὶ μαρκήσιοι : « Μπα, τὴν κάμνω παλλακίδα μου ! » Καὶ τώρα, εἴτε ἔστερξεν ἡ νέα, εἴτε ὄχι, τὴν ἤρπασε, καὶ εἶναι πιθανόν ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν... Οἱ σημερινοὶ μαρκήσιοι δὲν εἶναι ὀλίγον φοβερώτεροι ἀπὸ τοὺς παλαιούς· ἀλλὰ γὰρ νὰ δοῦμεν, αὐτὸς ἄρα γε ὁ νέος μαρκήσιος Βερβεῖν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄνάνδρος, ὁ ὁποῖος ἡζεύρει τί σημαίνει τιμὴ, αὐτὸς ἐστοχάσθη νὰ κλέψῃ τὴν κόρην.

Ὁ Γαβιρὼν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἐμεινε σύννους.

— Κόβω τὸ κεφάλι μου, ἐπανέλαβεν ἐξηκολουθῶν κατὰ διάνοιαν τὸν μονολόγον του, ὅτι ὁ Σανζάκ ἔβαλε τὸν δάκτυλόν του εἰς αὐτὴν τὴν ἀχρεῖαν ὑπόθεσιν. Βέβαια διὰ τὸ τίποτε δὲν μοῦ ἐζήτησε πληροφορίας διὰ τὸν κύριον Δελώρμ καὶ τὴν δεσποινίδα, ἀπὸ ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἀκόμη ἐνόησα πολὺ καλὰ ὅτι ἐσκέπτετο κἄτι κακόν. Διὰ τὴν ; Ἀἱ, διότι μισεῖ τὸν κόμητα Δελασέρ, τὸν ὁποῖον μὲ ἔβαλε νὰ ἀναζητήσω παντοῦ ἐπὶ τόσους μῆνας. Θέλει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ! καὶ ἡ ἐκδίκησις αὐτὴ εἶναι ἀθλίου ἀνθρώπου· ἀλλ' ἕνας ἀχρεῖος γίνεται εὐκόλως μοχθηρότατος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἐκδίκησιν αὐτὴν ἐμελέτησε πρὸ πολλοῦ· ὁ ὑποκόμης ὤθησε τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν μεταχειρίζεται ὡς ὄργανόν του. Ἄ! τὸν ληστήν, ἀπέφυγε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν φίλον του ὅτι ἡ Χρυσταυγὴ εἶναι κόρη τοῦ κόμητος Δελασέρ.

» Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν στερεῖται ἐπιτηδεύτητος ὁ Σανζάκ· προσβάλλει τὸν ἐχθρόν του καὶ ἐκδικεῖται προφυλασσόμενος ὅπισθεν ἄλλου, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ εἶπῃ : « Δὲν ἡζεύρω τίποτε ἀπὸ αὐτά, τίποτε δὲν ἔκαμα, καὶ εἶμαι ἄσπρος σὰν τὸ χιόνι... » Ἀἱ, στάσου, ὑποκόμη, ὁ Γαβιρὼν εἶναι ἐδῶ καὶ θὰ ἔχῃ καὶ ἐπάνω σου τὸ μᾶτι του. Θὰ ἰδοῦμεν, θὰ ἰδοῦμεν.

Καὶ σκεφθεὶς ἐπ' ὀλίγον ἐξηκολούθησε :

— Δὲν ἔχω νὰ φροντίσω διὰ τὸν κύριον Δελώρμ, ὑπάρχει ὅμως ἡ παιδαγωγός. Μία παιδαγωγός, τὴν ὁποίαν ἀποβάλλουν, τὴν ὁποίαν διώχνουν—διότι πολὺ καλὰ ἐδιώχθη—δὲν σημαίνει τίποτε καλόν. Ὁ κύριος Δελασέρ δὲν μοῦ εἶπε ποσῶς, διὰ τὴν ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀποβάλῃ. Ἀλλὰ θ' ἀνεκάλυψε κἄτι σοβαρόν. Τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία Δουράνδου δὲν εἶναι ἐπίσης συνένοχος. Μία παιδαγωγός, ὁληαυτὴ μία πτωχὴ γυναῖκα, ὀνειρεύεται πάντοτε καλλιτέραν τύχην, ὠραῖα φορέματα, κοσμήματα καὶ λοιπα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, χάριν τῶν χρημάτων, εἶναι ἱκανοὶ τὰ πάντα νὰ πράξουν καὶ κύριος εἶδε πόσους εἶδα καὶ πόσους ἐγνώρισα τοιοῦτους ἀνθρώπους.

» Προφανῶς ἐνδέχεται νὰ ἀπατώμαι, ἀλλ' ὡς πρὸς αὐτὸ ἐπιτρέπονται πάντα· ζητῶ νὰ εὕρω τὴν ἀλήθειαν. Ἀκόμη μία γυναῖκα,

τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει παραπολὺ νὰ λογαριαζώ. Κατοικεῖ εἰς Βατινιόλ. κατὰ τὴν ὁδὸν Λαθύ, κ' ἐπειτα ἐφρόντισα νὰ λάβω τὴν διεύθυνσιν τῆς εἰς τὸ σημειωματάριον μου. Ἰσως δὲν θὰ ἦναι ἀσχημον νὰ τῆς κάμω μίαν ἐπίσκεψιν, θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ ἴδω ἐν τούτοις πρέπει νὰ μάθω ἐὰν ὁ μαρκήσιος θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς Παρισίους μετ' ὀλίγης ἡμέρας, ἢ ἐὰν, ὅπως ἄλλοτε ὁ ὑποκόμης, θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ νὰ τοῦ στείλῃ ὅσα πράγματα χρειάζεται. Ἄ! πολὺ νόστιμον θὰ ἦτο νὰ ἐπιτύχω μὲ τὸ αὐτὸ μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπέτυχα καὶ ἄλλοτε. Καὶ πραγματικῶς, διατὶ τάχα ὄχι; Μήπως δὲν εἶναι ὁ ὑποκόμης, ὁ ὁποῖος ἐμαγείρευσεν ὅλα αὐτὰ; Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἐπιτήδειος, δὲν πιστεύω ὅτι γνωρίζει αὐτὸς ὅλκας ταῖς πονηριαῖς.

Ὁ Γαβριὼν ἀφίκετο ἀσυναισθήτως εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἀουσμαν.

Ἀνέτεινε καὶ ἐκεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπεσκόπησε τὰ πέρα, ὡς εἶχε πράξει καὶ ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

Εἶτα, παρατηρήσας τὸ ὥρολόγιόν του,

— Καλὰ, ἐψιθύρισε, ἔχω ἀκόμη καιρόν.

Ἄς ὑπάγω νὰ ἐξετάσω τὸν ἀμαξηλάτην τῆς κυρίας Δελώρμ.

Καὶ παύων τὰς σκέψεις του ὠδεύει ταχέως πρὸς τὴν οἰκίαν, τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐφύλαττεν ὁ μπάρμα Χαμινιόνης.

Η'

Ἐν τῷ περιβάλλῳ τῆς Ἰριδος.

Καθὰ ἤδη ἀφηγήθημεν, οἱ δύο κκοῦργοι, οἵτινες μετὰ τηλικαύτης ταχύτητος ἀπήγαγον τὴν Χρυσαυγὴν, ἐξῆλθον τῶν Παρισίων διὰ τῆς πύλης Κλιναγκούρ.

Τῶν ἵππων βαλίζοντων ταχέως, ἡ ἀμαξα καὶ ἡ παρακολουθοῦσα αὐτὸ ἐκ τοῦ πλησίον ἐτέρα ἀμαξα, ἀφίκοντο συντόμως εἰς τὴν ὁδόν.

Ὀλίγον μακρὰν τοῦ Ἐπινὰ ὁ ἵππος τῆς ἀμαξῆς ἐμετρίασε τὸ βᾶδισμά του, προφανῶς διὰ νὰ προχωρήσῃ πολὺ καὶ ἀφήσῃ μακρὰν τοῦ τὴν ἐτέραν ἀμαξαν, ἥτις ἔσται ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Παρευθὺς ἀνὴρ ἀναμείνων ἐκεῖ, ἐπλησίασεν πρὸς τὴν ἀμαξαν τοῦ Κολίβρη, ἥναιζε τὴν θυρίδα αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ἔλαβε θέσιν ἐν αὐτῇ, ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα οἱ δύο ἵπποι ἀνεχώρησαν ταχέως.

Εἶχεν ἤδη νυκτώσει· ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἀσέληνος καὶ ἀναστρος, καθισταμένη ζοφερώτερα ὑπὸ τῆς πυκνῆς ομίχλης.

Οἱ δύο φανοὶ ἀναρπέντες ἐφώτιζον ἀμυδρῶς τὸ ἔνδον τῆς ἀμαξῆς.

Ἡ Χρυσαυγὴ περισυμμάζευμένη ἐν γωνίᾳ, τὴν κεφαλὴν κλίνουσα ἐπὶ τῶν ὤμων εἶχεν ἡμικλειστους τοὺς ὀφθαλμούς· ἐθαυκαλίζετο ὑπὸ ἡδέος ὀνείρου, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἀρξάμενον, ἐπανελαμβάνετο συχνάκις καὶ δὲν ἐτελείονε ποτε· ἐφαντάζετο βεβαίως περὶ ἐκείνης ὁμίλον ἐρασίων προσώπων, διότι κατὰ πάσαν στιγμὴν μειδίαμα ἀνεκφράστου γλυκύτητος διέστελλε τὰ χεῖλη αὐτῆς.

Συχνότατα, ὁσάκις ἡ Χρυσαυγὴ εὐρίσκετο μόνη, παρεδίδοτο εἰς τοιαύτας σκέ-

ψεις κατ' ὄναρ, ἀφόβως δὲ ἀνεγείρουσα γωνίαν τοῦ πέπλου τοῦ κρύπτοντος τὴν τύχην τῆς, εἰσέδουε διὰ τῆς φαντασίας εἰς ἀγνωστον, μυστηριώδες καὶ ἐπιφοβὸν μέλλον, ἐξήταζεν αὐτό, ἀλλὰ τὸ μέλλον τοῦτο, αἰεποτε πλήρες ὥραίων ὑποσχέσεων εἰς τοὺς νέους καὶ εἰς τὰς νεάνιδας, τῇ ἀπέκρυπτε τὰς μέριμνας, τὰς πικρίας, τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, δεικνύον μόνον τὴν εὐδαιμονίαν περιεστοιχισμένην ὑπὸ πασῶν τῶν χαρμυνῶν, ἃς ὠνειρεύθη ἡ ἐπεθυμήσεν.

Ἡ Χρυσαυγὴ πλὴν τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης, τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, ἐνθα ἐξήρχετο χάριν περιπάτου, καὶ τῶν κυριωτέρων βουλευτάρτων, γινώσκονεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε τοὺς Παρισίους.

Ἀπαξ μόνον μετέβη εἰς Βατινιόλ.

Καὶ ἴσως μὲν εἶδὲ ποτε τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ εἴπῃ, ἐὰν αἱ Βατινιόλ ἔκειντο νοτίως ἢ βορείως τῶν Παρισίων, ἔτι δ' ὀλιγώτερον πόση ἢ ἀπὸ τοῦ βουλευτάρτου Ἀουσμαν μέχρι τῆς ὁδοῦ Λαθύ ἀπόστασις.

Ἡ ἀμαξα ἐβάδιζεν ἀπὸ τριῶν περίπου τετάρτων τῆς ὥρας, χωρὶς ἡ νεᾶνις νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν παραμικρὰν ἐκπληξιν διὰ τὸ μῆκος τῆς πορείας· ἀλλ' οὐδὲ ἐνόησε τὸν παρελθόντα χρόνον· καθόσον ἄλλως οὐδὲ παρετήρησε τὴν ὥραν ἐν τῷ μικρῷ καὶ βαρυτίμῳ ὥρολόγιῳ τῆς, ὅπερ τελευταίως ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ὡς δῶρον.

Αἶφνης ἡ ἀμαξα ἐκινήθη ἀσυνήθως προσκρούσασά που, ἀνασκιρτήσασα δὲ ἡ Χρυσαυγὴ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἠγέρθη.

— Ἀλλὰ δὲν ἐφθάσαμεν, ἐψιθύρισε, νομίζω ὅτι ἀργοῦμεν πολὺ· ἐνύκτωσε καὶ θ' ἀνησυχῇ ἡ μητέρα.

Καὶ παρατηρήσασα διὰ τῆς ὕαλου τῆς θυρίδος,

— Παράδοξον, ὑπέλαβεν, οὔτε οἰκίας βλέπω οὔτε φῶς.

Καὶ προτείνασα τὴν κεφαλὴν ἐκόλλησε τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῆς ὕαλου καὶ παρετήρησε.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐπαρουσιάζοντο μεγάλαι σκιαί, αἵτινες ἐφαίνοντο τρέχουσαι ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης.

Αἱ μαύραι αὗται σκιαί, εἰς τὰς ὁποίας τὸ φέγγος τῶν φανῶν εἶδε σχῆμα καὶ θέαν φαντασιώδη, ἐφαίνοντο ὡς φάσματα ἢ ὡς φοβεροὶ γίγαντες· μολοντί δὲ ἡ Χρυσαυγὴ δὲν ἦτο δειλὴ, ἀκουσίως μολαταῦτα ἀνερρίγησεν.

— ὦ! ὑπέλαβε, στραφεῖσα πρὸς τὴν ἐτέραν θυρίδα.

Ἡ αὐτὴ ὀπτική ἀπάτη· ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τὰ αὐτὰ φάσματα, οἱ αὐτοὶ φοβεροὶ γίγαντες ἔτρεχον κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ διὰ τῶν ἀγρῶν.

Ἡ Χρυσαυγὴ, μὴ δόλως στοχασθεῖσα ὅτι πάσαι αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι σκιαὶ τῶν ἄλλοκότων σχημάτων, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο διωκόμεναι μετὰ λύσεως καὶ μανίας, ἦσαν δένδρα, ἡσθάνθη παράδοξον ρῖγος, πρόδρομον τρόμου, προξενουμένου ὑπὸ τῆς προσεγγίσεως κινδύνου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε.

— ὦ! ἀλλὰ ποῦ εἴμεθα λοιπόν! εἶπε δειλῶς.

Καὶ κτυπήσασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἐμπροσθίου πλευρᾶς τῆς ἀμαξῆς ἐφώνησε:

— Λουδοβίκε, Λουδοβίκε!

Ὁ Λουδοβίκος ὅμως ἐρρόγχαζε τότε ἐν τῷ ὀματιῳ τοῦ εἰνοπωλείου, ὁ δὲ ἄθλιος ἐκείνος, ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, ἀπέφυγε ν' ἀποκριθῇ.

Ἐπειδὴ ἡ Χρυσαυγὴ δὲν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν, ἐνόμιζε δὲ ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἤκουεν, ἐκτύπησεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα καὶ ἐφώνησεν ἰσχυρότερον:

— Λουδοβίκε, Λουδοβίκε!

Καὶ πάλιν οὐδεμίαν ἐδόθη ἀπόκρισιν.

— Ἀλλ' ἀπεκοιμήθη λοιπόν; ἐψιθύρισε.

Καὶ διὰ τῶν πυγμῶν ἤρχισε πάλιν νὰ κτυπᾷ ἰσχυρότερον.

— Λουδοβίκε, Λουδοβίκε! ἀνέκραξε μετὰ διατόρου φωνῆς.

Ἡ αὐτὴ ἐπεκράτησε σιωπῇ.

— Λουδοβίκε, στάσου, σοῦ λέγω, στάσου, σὲ διατάσσω!

Ὁ Λόρυ ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, νομίζων ὅτι ὁ ἵππος του δὲν ἐβάδιζεν ἀρκούντως ταχέως, ἐμαστίγωνσεν αὐτόν, ἡ δὲ ἀμαξα ἐχώρει μετὰ τεραστίας ταχύτητος.

Αἶφνης ὁ τρόμος τῆς Χρυσαυγῆς μετεβλήθη εἰς ἀνησυχίαν· ὠχρίασε λίαν καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ· εἰς μάτην ἐπεκαλεῖτο τὸ λογικόν τῆς καὶ προσεπαθεῖ νὰ καθησυχάσῃ, παντοειδῆς περιεστοιχίζον αὐτὴν φόβοι· διότι ἦτο τέλος πάντων πεπεισμένη ὅτι δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐν Παρισίοις καὶ ὅτι, ἀφ' οὔτου ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, τετραπλάσιος ἢ πενταπλάσιος παρήλθε χρόνος, ἢ ὅσος ἀπητεῖτο ἵνα ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ βουλευτάρτον Ἀουσμαν.

Διατὶ ὅμως ὁ Λουδοβίκος ἐξῆλθε τῶν Παρισίων:

Διατὶ ἡ ἀνότης αὐτῆς εἰς τὰ σκότη ἐκδρομῇ εἰς δρόμον ἀγνωστον εἰς αὐτὴν;

Τὸν ἐκραξεν αὕτη, διατὶ ὅμως δὲν τῇ ἀπεκρίθη;

Ποῦ λοιπόν ἤθελε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ;

Ταῦτα τὰ ἐρωτήματα καὶ ἄλλα ἔτι προέβηλιν ἐκ αὐτῆς, χωρὶς εἰς οὐδὲν νὰ δύναται ν' ἀποκριθῇ· διότι δὲν ἐνόησε τίποτε.

— ὦ! τί σημαίνει αὐτό; ἀνέκραξεν ἀναρριγησασα· ὦ! φοβοῦμαι, φοβοῦμαι.

Ὁ τρόμος τῆς Χρυσαυγῆς προήρχετο ἐξ ὁρμευμένου, καὶ μόνον προσηθάνετο κινδύνον τινα.

Ἐπειδὴ ἀνετράφη ἐν τῷ θαυμασμῷ πάντος ὅ,τι ὥραϊον καὶ ὅ,τι μέγχα, ἐγνώριζε δὲ μόνον τὸ καλόν, μόνον τὸ εὐγενές, μόνον τὸ ὑψηλόν, οὐδέποτε τῇ ἐπήρχετο κατὰ νοῦν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐγένετο θῆμα ἐπιβουλῆς.

Καὶ ἐγίνωσκε μὲν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ μεγητοὶ κκοῦργοι, ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχεν ἰδέαν τοῦ κκοῦ, τὸ ὁποῖον δύνανται οὗτοι νὰ πράξωσιν.

Ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀφ' οὗ προσεπαθεῖ νὰ σκεφθῇ, ἤρχισε νὰ κρούῃ τὸ φάνωμα τῆς ἀμαξῆς καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ πάλιν, ζητοῦσα νὰ λάβῃ οἰανδήποτε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἀλλ' εἰς μάτην ἐφώναζε καὶ ἐκτύπα τὴν χεῖρα, διότι ὁ ἄθλιος ἀμαξηλάτης, ὅστις ὑ-

πήκουεν εἰς δεδομένον σύνθημα, ἔμεινεν ἄφωνος.

Τότε ἡ Χρυσάυγῃ ἐσκέρθη νὰ ὁρμήσῃ ἐκτὸς τῆς ἀμαξῆς, καὶ ἐξήτησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα.

Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον, διότι ἔξωθεν μόνον ἦνοιγεν· οὐδὲ τὸ ὑαλοπαραθυρὸν κατ' ὥρθου νὰ καταβιάσῃ διὰ τῶν μικρῶν, λεπτῶν καὶ ἀνεπιτηδείων αὐτῆς χειρῶν.

Ἄλλως τε καὶ τοῦτο ἂν ἔπραττε, τί θὰ κατ' ὥρθου;

Ἡ νύξ ἀπέβαινεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζοφερά, καὶ δυστυχῶς ἡ ὁδὸς ἦτο πάντῃ ἔρημος.

Ἀναμφιβόλως, ἐὰν οἱ κακοῦργοι εἶχον νὰ φοβηθῶσι μὴ ἀκουσθῶσιν αἱ κραυγαὶ αὐτῆς, θὰ ἐλάμβανον βεβαίως βίαια μέτρα, ὅπως καταδικάσωσιν αὐτὴν εἰς σιωπὴν.

Ἐπὶ τέλους καταπεπονημένη καὶ καταπεφοβισμένη ἔπαυσε νὰ ζητῇ βοήθειαν· ταρρασσομένη δὲ ὑπὸ σπασμώδους τρόμου, καὶ αἰσθανομένη συνεχῶς ρίγος κατέχον πάντα αὐτῆς τὰ μέλη κατέπεσεν ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς καὶ ἤρχισε νὰ χύνη θερμὰ δάκρυα.

Παρήλθεν εἰσέτι ἡμίσεια ὥρα, καθ' ἣν οἱ ἵπποι ἔβαινον καλαπζόντες πάντοτε.

Τέλος αἱ δύο ἀμαξαὶ ἐσταθῆσαν τὰυτοχρόνως ἐμπροσθεν τῆς κατωμένης κυγκλίδος τοῦ περιβόλου, ἀρχαίου ἐντευκτηρίου τῶν κυνηγῶν, ἔνθα ὠδηγήσαμεν ἡδὴ τὸν ἀναγνώστην.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς τοῦ Κολίβρης μεταξύ Ἐπιναὶ καὶ Ἀγγέν, ἐπήδησεν ἐκτὸς αὐτῆς καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν περιβόλον διὰ τῆς μικρᾶς θύρας ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὰς κυγκλίδας, ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ τῶν ὁποίων εὔρε τὴν κλεῖδα.

Τότε ἡ ἀμαξά εἰσῆλθεν εἰς τὸν περιβόλον, χωρήσασα δὲ ἡρέμα εἰς παλαιὸν διάδρομον σχηματίζοντα ἡμικύκλιον ἔφθασε μετ' οὐ πολὺ ἐμπροσθεν τῆς κατοικίας, ἧς ἐφωτίζοντο δύο παραθύρα ἐν ἰσογείῳ πατώματι.

Προφανῶς οἱ φύλακες τοῦ μέρους ἤκουσαν ἐρχομένην τὴν ἀμαξάν, διότι ἄνευ ἄλλης τινὸς εἰδοποιήσεως ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἀνεώγη, καὶ ἀνὴρ ἐνεφανίσθη κρατῶν ἀνημμένον φανόν.

Τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἀνεγνώρισαν βεβαίως οἱ ἀναγνώσταις ὅτι ἦτο ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, προύχων πρὸς τὸν φανοφόρον καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Βλέπω ὅτι ἐπεριμένετε.

— Περιμένομεν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας.

— Ποῦ εἶναι ἡ δίκη σου;

— Ἐδῶ εἶναι.

— Τί κάμνεις;

— Ἀνοίγει τὴν θύρα τοῦ μικροῦ πύργου.

— Ποῖαν;

— Νά, ἐκείνην ὅπου εἶναι ἐπάνω καὶ αἱ δύο θύραι ἀνοίγουν μετὰ μηχανισμόν, ὁ ὅποιος εἶναι κρυμμένος μέσα εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλὰ οὔτε ἡ γυναῖκά μου οὔτε ἐγώ, ἡξέυρομεν νὰ ἀνοίξωμεν τὴν κάτω θύραν, διότι σεῖς μᾶς ἐδείξατε τὸ μυστικὸν μόνον τῆς μιᾶς.

— Ἀλήθεια, καὶ τὸ ἔκαμα, διότι εἶχα τὸν λόγον μου καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὸν μηχανισμόν τῆς. Ἐκαμεν ἡ γυναῖκά σου ὅ, τι τῆς εἶπα;

— Ναί.

— Τότε εἶναι ἔτοιμο τὸ κλουβὶ διὰ νὰ βάλωμε τὸ πουλί;

— Μαλιστα! τὸ κλουβὶ ἐκτὸς ποῦ εἶναι σκοτεινὸ καὶ μικρὸ, εἶναι πολὺ καλόν.

— Ἡξέυρω τὸ μέρος καὶ ἔχω τὸν σκοπόν μου, διατὶ τὸ ἐπρωτίμῃ.

Κατὰ τὸν βραχὺν καὶ ταχὺν τοῦτον διάγον ὁ Κολίβρης, ἀφείδων τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀμαξάν του ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ περιβόλου, ἐπορεύθη πρὸς τὸν Λόρυ, ὅστις καταβάς τῆς ἀμαξῆς του ἐπερίμενε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Αὐτὸς δὲ ἔκαμε νεῦμα καὶ μετὰ περισκέψεως, καθόσον δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ ποσῶς ἡ νεῖς, ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῇ σκιᾷ.

Τότε ὁ Λόρυ ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς.

Ἡ Χρυσάυγῃ ἀνένηψε παρευθὺς ἀπὸ τῆς νάρκης, εἰς ἣν ἦτο βεβυθισμένη καὶ ἀνατιναχθεῖσα ἀνηγέρθη ἐντρομος.

Τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες ἵσταντο πρὸ τῆς θυρίδος καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ διέκρινε δύο πρόσωπα πάντῃ ἄγνωστα εἰς αὐτήν.

Ἐβάλε πεπνιγμένην καὶ μέγαν προδιδοῦσαν τρόμον κραυγὴν, καὶ ἔπεσεν αὐθὺς ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς.

Προκύψας ὁ Λόρυ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς,

— Λοιπὸν, δεσποινίς, εἶπε, μετὰ τῆς τραχείας αὐτοῦ φωνῆς, ἐφθάσαμεν καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλετε, ὡς ὑποθέτω, νὰ περάσετε τὴν νύκτα σας μέσα εἰς τὸ ἀμαξί, λαβετε τὸ κόπον νὰ ἔγῃτε.

Ἡ Χρυσάυγῃ συσπειρωθεῖσα προσεκολληθὲν ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς.

Ἡ ἀτυχὴς κόρη ἔτρεμεν εἰς ἄκρον, καὶ μόνον τῶν ὁδόντων αὐτῆς ὁ τριγμός ἤκούετο.

— Πρέπει νὰ τὴν βγάλωμεν ἔξω μετὰ τὴν βίαν, εἶπεν ὁ Κολίβρης.

— Βλέπω ὅτι ἐκεῖ θὰ καταντήσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Λόρυ.

— Οἱ δύο μας θὰ μπορέσωμεν πολὺ καλά.

Ὁ Λόρυ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξάν καὶ ὀραξάμενος τῆς νεανίδος ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἀπέσπασεν αὐτὴν καὶ τὴν ὤθησε μετὰ βίαιας καὶ δυνάμεως, αἵτινες ἐδιπλασίαζον τὸν τρόπον τῆς.

Ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Λόρυ ἤκουσθη βλασφημία.

— Ἀφῆτέ με, ἀφῆτέ με! εἶπεν ἡ Χρυσάυγῃ· τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; Δὲν σὰς γνωρίζω ποῖοι εἴσθε.

— Θὰ σὰς τὸ ποῦν αὐτὸ ἀργότερα.

— Εἴσθε δύο ἄθλιοι.

— Ὅ, τι θέλεις εἰμεθα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἡμπορεῖς νὰ μείνης ἐδῶ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡμεῖς, θέλεις καὶ δὲν θέλεις θὰ σὲ φέρωμεν εἰς μέρος καταλληλότερον.

Ὁ Λόρυ ἐδράξατο καὶ αὐθὺς τῆς νεανίδος, τῇ φορᾷ ὅμως ταύτῃ κάτωθεν τῶν ὤμων.

— Ἀφες με, ἀφες με, ἀνέκραξεν αὐτὴ, ἀντιπαλαίευστα μανιωδῶς· ἀλλὰ οὐδὲν ἡδύνατο, οἱ βραχίονες καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐσφίγγοντο ὡς ἐν σιδηρῷ κύκλῳ, βλέπουσα δὲ τὴν ἀδυναμίαν τῆς, ἤρχισε νὰ βάλῃ σπαρκακτικὰς κραυγὰς.

— Στάσου, στάσου, εἶπεν ὁ Κολίβρης περάσας ταχέως ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀ-

μαξῆς, ἧς τὴν θυρίδα ἤνοιζεν· ὑπάρχει ἕνα μέσον ἐξαιρετὸν νὰ τὴν κάμωμεν νὰ μὴ φωνάζῃ.

Καὶ διὰ μανῶηλίου, τὸ ὅποιον τῷ ἔρριψεν ὁ ὑποκόμης, ἐφίμωσε τὴν νεανίδα μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτηδειότητος.

Τότε, ἐνῶ ἐξηκολοῦθει αὕτῃ νὰ ἀντιπαλαίῃ καὶ νὰ συστρέφεται ἐντὸς τῶν εὐρύστων βραχιόνων, οἵτινες τὴν ἐσφίγγον μέχρι πνιγμοῦ, δὲν ἡδύνατο πλέον εἰμὴ ὑποκόφους στεναγμούς νὰ βάλῃ.

Οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι ἄνευ πολλοῦ κόπου ἔσυρον αὐτὴν ἐκτὸς τῆς ἀμαξῆς.

Μετὰ ταῦτα δὲ εἰς νέον τοῦ ὑποκόμης σύνθημα ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Λόρυ εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ νεῖς οὐδεμίαν πλέον ἐποίει κίνησιν, ἡ κεφαλὴ τῆς ἔπεσεν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐλιποθύμησεν.

Δὲν σαλεύει πλέον, εἶναι σὰν ἀποθαμμένη, εἶπεν ὁ Λόρυ πρὸς τὸν Κολίβρη, ὅστις τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει, ἔτοιμος ὢν νὰ τὸν βοηθήσῃ ἐν ἀνάγκῃ.

— Καταλαβαίνω ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτό· τὸ μανῶηλι ὀλίγο ἔλειψε νὰ τὴν πνίξῃ· ἐπιάσθηκε ἡ ἀναπνοή της.

— Βγάλε το γρήγορα.

— Καὶ ἔπειτα δὲν ὁμιλεῖ πλέον. Μπα! προσέθηκεν ὁ κακοῦργος λύσας τὸ μανῶηλιον, θὰ ἴδῃ καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἀποθάνῃ γρήγορα.

— Ἀπὸ ἐδῶ ἔλατε, εἶπεν ὁ φανοφόρος, ἀνὴρ ἀπαίσιος τὴν μορφήν καὶ ὀνομαζόμενος Κεκάς.

Δὲν εἶναι πολὺ βαρὺ τὸ σῶμά της, εἶπεν ὁ Λόρυ πρὸς τὸν Κολίβρη, σὺ ἡμπορεῖς νὰ μείνης ἐδῶ, δὲν σὲ χρειάζομαι πλέον.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμασιῶν παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑψηλοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἄδελφ. 3, 50, χρυσ. 4, 50.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτη ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁ λὺν α παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταλλήλοτατοι δι' οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθυντάτην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντι, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαματίκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκταν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐδραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.